

Funeral pel pare Alfred Guarch

Benvolgut P. Provincial, germans franciscans i franciscanes, preveres i fidels en la mateixa fe. Pau i bé.

Tots sabem el motiu que ens aplega avui aquí a l'entorn d'aquest altar per celebrar l'Eucaristia. Hem vingut per pregar per l'ànima del nostre germà, fra Alfredo Guarch, que ens ha deixat. Déu Pare l'ha invitat al seu Regne de pau i repòs.

El ritual de l'enterrament recomana la pregària als fidels, i al sacerdot que ha de fer l'homilia, a que exposi una breu reflexió sobre la vida i la mort del cristià, inspirada en la Paraula de Déu, i així mateix, si ho creu oportú, pot afegir algun bon record del difunt.

Seguint aquests consells, la pregària comuna dels fidels la fem amb la celebració litúrgica de l'Eucaristia. Pel que fa a una reflexió breu sobre la vida i la mort del cristià, a la llum de la Paraula de Déu, us la faig seguidament.

Pels cristians, la mort no deixa de ser un *misteri* ocult, però real. Ara bé, pels que tenim fe, creiem en el misteri de la mort de Jesús però l'unim a un altre misteri esperançador: la seva resurrecció, penyora o promesa de la nostra pròpia resurrecció. En aquest sentit, és tan gran el bé que esperem, que sant Francesc d'Assís, el nostre pare, inclou en el seu Càntic al germà Sol, que hem resat, una estrofa a la que ell anomena germana, la "*germana mort...*" En l'Evangeli, Jesús promet la vida eterna als qui creuen i viuen en Ell: "Jo sóc la resurrecció i la vida, els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més..."

Germans: hem estat creats per la *vida* i no per la mort. La resurrecció no és el retorn d'un cadàver, sinó el començament d'una existència on es compleixen les màximes aspiracions de l'home: *conèixer i estimar!* Ho diu sant Pau: "Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni res d'aquest món present o del futur, no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, ha demostrat com ens estima..." Fórem creats a imatge de Déu, no en el cos, sinó semblants a Déu en la ment i en el cor, és a dir, en el *coneixement i en l'amor*. En aquesta vida ja en fruïm un tastet d'aquests atributs divins: als pocs mesos de néixer un nadó, la mare comenta tot mirant-lo: "Ja em coneix!", i poc temps després: "Ja m'estima!..." La plenitud del *coneixement i de l'amor* eterns els fruïrem en Déu i amb Déu... *Conèixer* primer, per *estimar* després al qui hem conegut, o dit inversament amb la espiritualitat franciscana: *estimar* primer, Déu, per conèixer després el seu Fill Jesucrist, que ens ha redimit i salvat. Aquesta és la nostra esperança i destí gloriós..!

Uns records del nostre pare Alfredo, dels qui l'hem conegut i estimat? No es tracta pas de presentar un reguitzell de dates puntuals... Però si que vull recordar alguns trets personals. Dic personals, perquè ell i jo, érem del mateix curs en el seminari menor de Balaguer, en l'any de noviciat a La Bisbal de l'Empordà, i en els estudis eclesiàstics de filosofia i teologia a Berga. Uns 15 anys junts en la pregària, en l'estudi i en una amistat franciscana de germans. Tots dos amb tres més, fórem ordenats de preveres a Solsona pel famós bisbe i cardenal després, monsenyor Vicente Enrique Tarancón. Fou l'any 1951, a les a vigílies del gran Congrés Eucarístic Internacional celebrat a Barcelona. Posteriorment, el pare Alfredo fou destinat a Roma, on feu uns cursos universitaris d'història

i arxivística. Tornà a Catalunya i tots dos, en llocs diferents, seguirem la vocació sacerdotal i franciscana que ja de molt joves havíem iniciat junts. Jo recordo al pare Alfredo com una persona seriosa i amable alhora, més aviat introvertit, gran coneixedor de la història, un bon conseller amb tot aquell que li demanava la seva opinió. Ha volgut el Senyor que ell i jo ens tornéssim a veure'ns i a conviure plegats els darrers temps de la seva vida, ja que ell vingué a Lleida ara farà un parell d'anys, minvat ja de salut física.

Germans i amics: Acabo la meva reflexió amb unes paraules del salmista, que més d'un cop havia resat el pare Alfredo:

“Oh sí, la vostra bondat i el vostre amor m'acompanyaran tota la vida; contemplaré Déu, jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls i no els d'un altre...”

Així sia!